

γουρουνοπεριλογή ἡ, ἐνιαχ. γουρουνοπερ'λοή 'Ικαρ. (Εὐδηλ.) — Α. Πουλιαν. Θλαμέν. νησ., 70.

Ἐκ τῶν οὖς. γουρουνόβι καὶ περιλογή.

Τὸ χοίρειον δέριμα ἐνθ' ἄν.: Παροιμ.

Ἀπὸ γουρουνοπερ'λοή | μήτε κρασὶν μήτε τυρὶν
(ἀπὸ ἀναιδεῖς καὶ ἀναισχύντους εἶναι ἀδύνατον νὰ ἀναμένη
τις συμπαράστασιν) 'Ικαρ. (Εὐδηλ.)

γουρουνόπετσα ἡ, ἐνιαχ. γουρ'νόπετσα Πελοπν. (Γαργαλ. Μαργέλ. Παιδεμέν. κ.ά.)

Ἐκ τῶν οὖς. γουρουνόβι καὶ πέτσα.

1) Τεμάχιον χοιρείου κρέατος μετὰ τοῦ ἀπετριχωμένου
δέρματος ἐνθ' ἄν.: Θὰ χορτάσῃ τ' ἄντερό σου οὐλοῦ γουρ-
νόπετσα τώρα τίς Κρεατινές (τὰς δύο ἐβδομάδας τῶν Ἀ-
πόκρεων) Πελοπν. (Γαργαλ.) Συνών. γουρουνότσι-
γαρίδα, τσιγαρίδα, σύγλινο. 2) Ὁ ἀγροῖ-
κος, ὁ ἀναιδής, ὁ ἀναισχύντος ἐνθ' ἄν.: Ἔναι 'φτοῦνος
'φτοῦ μινὰ γουρ'νόπετσα! Πελοπν. (Μαργέλ.) Συνών. εἰς
λ. γουρουνάνθρωπος 2.

γουρουνοπετσαίικος ἐπίθ. γουρ'νουπιτσαίικος Στε-
ρελλ. (Βαρετάδ. Πατιόπουλ. Σπάρτ.)

Ἐκ τοῦ οὖς. γουρουνόπετσα ἢ γουρουνό-
πέτσι καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -αίικος.

Ὁ τοῦ χοιρείου δέρματος ἐνθ' ἄν.: Κεῖνὰ τὰ τουμάρια τὰ
γουρ'νουπιτσαίικα τὰ γλέπ'ς; Στερελλ. (Σπάρτ.)

γουρουνόπέτσι τό, Ἀθῆν. Πελοπν. (Καρδαμ. Κίτ.
Μάν. Σαηδόν.) — Λεξ. Περίδ. Βυζ. Μπριγκ. Βλαστ. 33 Πρω.
Δημητρ. γουρ'νοπέτσι ἄνδρ. Πελοπν. (Βάλτ. Βερεστ.
Γαργαλ. Δάρα Ἀρκαδ. Καλάβρυτ. Κλουτσίνοχ. Κοπαν.)
γουρ'νοπέτσ' Τῆν. γουρ'νουπέτσ' Εὐβ. (Ὁρ. Στρόπον.) Στε-
ρελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν. Ἀστακ. Λεπεν. Σπάρτ. Φθιώτ.
Φωκ.) γ'ρουνόπέτσι Πελοπν. (Καρδαμ. Πάνιτσ.) γ'ρουνου-
πέτσ' Μακεδ. (Κωνσταντινᾶτ.) Σάμ.

Ἐκ τῶν οὖς. γουρουνόβι καὶ πέτσι.

1) Τὸ δέριμα τοῦ χοίρου ἐνθ' ἄν.: Φορεῖ τσαρούχια ἀπὸ
γουρουνόπέτσι Πελοπν. (Κίτ.) Ἔχεις κἄνα κομμάτι γουρ-
νοπέτσι νὰ φτεγᾷσω γουρ'νοτσάρουχα νὰ ποδεθῶ; Πελοπν.
(Δάρα Ἀρκαδ.) Σώσαμε τὸ γουρ'νοπέτσι καὶ θὰ μείνουν τὰ
παιδιὰ οὐλα ξυπόλυτα Πελοπν. (Βερεστ.) Μὴ τοῦ γουρ'νου-
πέτσ' ἐφκειαναν σγαρόνια (= γουρουνότσάρουχα) Στερελλ.
(Σπάρτ.) Ἄμα κἄνῃς 'ς τὴ φωτιά τσαρούχι ἀπὸ γουρ-
νοπέτσι μαζί μὲ χαμολιό, τότες τὰ Κατζιόνια ἀπὸ τὴ
βρωμα δὲ ζυγώνουν 'ς τὸ χωριὸ (χαμολιός = τὸ ἀκανθό-
φυλλον φυτὸν χαμαιλέων, Κατζιόνια = οἱ Καλικάντζαροι)
Πελοπν. (Κοπαν.) Γιατί τό 'κανες 'φτοῦνο; — Ἔτσι! —
Νὰ φᾶς ἕνα γουρ'νοπέτσι (ἀντιλαβή) Πελοπν. (Γαργαλ.)
Συνών. γουρουνάσκι, γουρουνόδεματο,
γουρουνόπεριλογή, γουρουνόπετσα 1,
χοιροδέματο, χοιροπέτσι. 2) Κατὰ πληθ., τὰ
ἐκ δέρματος χοίρου κατασκευαζόμενα ὑποδήματα Πελοπν.
(Καλάβρυτ.) Συνών. γουρουνότσάρουχα, σγα-
ρόνια. 2) Τὸ σκληρὸν καὶ δυσμάσητον κρέας Ἀθῆν.
Πελοπν. (Γαργαλ.): Τί μαλακὸ μοῦ λές πῶς εἶν' αὐτὸ τὸ
κρέας. Αὐτὸ εἶναι γουρουνόπέτσι Ἀθῆν. Εἶναι σκληρὸ σὰ
γουρ'νοπέτσι (ἐπὶ κρέατος κακῶς μαγειρευμένου ἢ ἐπὶ
κρέατος ἡλικιωμένου ζώου, τὸ ὁποῖον δυσκόλως διὰ τοῦ βρα-
σμοῦ καθίσταται μαλακόν) Γαργαλ. 3) Ὁ ἀναιδής Λεξ.
Δημητρ. Συνών. εἰς λ. γουρουνόπετσα 2.

γουρουνοπεισιὰ ἡ, ἐνιαχ. γουρ'νοπεισιὰ Πελοπν.
(Καλάβρυτ.)

Ἐκ τοῦ οὖς. γουρουνόπέτσι καὶ τῆς παραγωγ.
καταλ. -ιὰ.

Γουρουνόπέτσι 1, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθα καὶ συνών.

γουρουνόπετσος ἐπίθ. ἐνιαχ. γουρ'νόπετσος Πελοπν.
(Γαργαλ. Κοντογόν. Μαργέλ. Μηλιώτ. Παιδεμέν. Ποταμ.
Φιλιατρ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ οὖς. γουρουνόπετσα ἢ γουρουν-
νόπέτσι.

1) Ὁ ἔχων σκληρὸν δέριμα εἰς τὰς παλάμας ἢ τὰ πέλ-
ματα τῶν ποδῶν ἐνθ' ἄν.: Εἶναι γουρ'νόπετσος ἀπ' τὴν
πολλὴ ξυπολιὰ (= ἀνυποδησία) Πελοπν. (Γαργαλ.) 2) Ὁ
ἀγροῖκος, ὁ ἀναιδής, ὁ ἄξεστος ἄνθρωπος ἐνθ' ἄν.: Τί τὰ
λές σὲ φτοῦνονε τὸ γουρ'νόπετσο π' ἀπ' τὸ 'να ἀφτὶ μπαί-
νοννε κι ἀπ' τ' ἄλλο βγαίνουνε; Πελοπν. (Γαργαλ. Παιδε-
μέν.) Συνών. εἰς λ. γουρουνάνθρωπος 2.

γουρουνόπηχτή ἡ, ἐνιαχ. γουρ'νοπηχτή Πελοπν.
(Βάλτ. Γαργαλ. Μηλιώτ. Παιδεμέν.) γουρ'νοπηχτή Θράκ.
γουρ'νουπ'χτή Πελοπν. (Στρόπον.)

Ἐκ τῶν οὖς. γουρουνόβι καὶ πηχτή.

1) Τὸ διὰ βρασμοῦ τῆς χοιρείου κεφαλῆς παρασκευαζό-
μενον ἔδεσμα Εὐβ. (Στρόπον.) Πελοπν. (Βάλτ. Γαργαλ.
Μηλιώτ. Παιδεμέν.): Ἐχόρτασα τώρα 'ς τίς γουρ'νοσφαξές
τὴ γουρ'νοπηχτή Γαργαλ. Τὸ γουρ'νοκέφαλο τὸ κάνουνε
γουρ'νοπηχτή Παιδεμέν. 2) Μεταφ. ὁ ὑπερβολικὰ παχύς,
εὐτραφής Εὐβ. (Στρόπον.) Θράκ. Συνών. γουρουνά-
νθρωπος 1, γουρουνάλοιφῃ 2.

γουρουνόπικο τό, ἐνιαχ. γουρ'νόπ'κου Μακεδ. (Ἄνω
Κώμ. Σιάτ.)

Ἐκ τοῦ οὖς. γουρουνόβι καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ.
-όπικο, περὶ τῆς ὅπ. βλ. Γ. Χατζιδ., Ἀθηνᾶ 29 (1917),
215.

Ὁ μικρὸς χοῖρος ἐνθ' ἄν. Συνών. εἰς λ. γουρουνά-
κι 1.

Ἡ λ. καὶ ὡς παρων. ὑπὸ τὸν τύπ. Γουρ'νόπ'κου Μα-
κεδ. (Ἄνω Κώμ.)

γουρουνόπιττα ἡ, Κεφαλλ.

Ἐκ τῶν οὖς. γουρουνόβι καὶ πίττα.

Πίττα παρασκευαζομένη ἐκ φύλλων ζύμης ἐπαλλή-
λων μεταξὺ τῶν ὁποίων τίθενται λεπτὰ τεμάχια χοι-
ρείου κρέατος μετὰ τυροῦ καὶ ὀρύζης. Πβ. ἁρμόπιττα,
κοττόπιττα, κρεατόπιττα, ρομβελόπιττα.

γουρουνόποδαρο τό, Ἡπ. (Πάργ.) Κέρκ. (Ἀργυρᾶδ.)
Κεφαλλ. γουρ'νοπόδαρο Ἡπ. (Πάργ.) Κάλαμ. Καστ.
Κέρκ. (Κασσιόπ.) Πελοπν. (Γαργαλ.) γουρ'νοπόδαρον
Θράκ. (Ὁρτακ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τῶν οὖς. γουρουνόβι καὶ ποδάρι.

1) Ὁ πούς τοῦ χοίρου Κεφαλλ. Στερελλ. (Αἰτωλ.): Ἐ-
τούτῃ ἡ ἱστορία ἔπρεπε νὰ γραφτῇ μὲ γουρουνόποδαρο (εἶ-
ναι δηλ. πολὺ ἀλλόκοτος). 2) Εἶδος θαλασσίου ὀστρέ-
ου μὲ κέλυφος ἐπίμηκες στίλβον Ἡπ. (Πάργ.) Συνών.
γουρουνόπάπουσος. 3) Τὸ φυτὸν Ἐρώδιον τὸ
γεράνιον (*Erodium gruinum*) τῆς οἰκογ. τῶν Γερανιδῶν

